

S T E R V E N
EN
O P S T A N D I N G .

Romeinen 4:25a:

"Overgeleverd om onze zonden."

Romeinen 4:25b:

"en opgewekt om onze rechtvaardigmaking".

Goede Vrijdag, ondanks dat verschrikkelijke gebeuren dat er op die dag plaats vond op de Calvari-berg, toch Goede Vrijdag.!

De bemoeienis van de Here God met de in Adam verloren mens wordt op de Goede Vrijdag wel zeer bijzonder geaccentueerd.

Wanneer wij datgene wat er op de kruisheuvel geschiedde, aandachtig bezien, dan treft het ons zeer, hoe hier Gods barmhartigheid én Gods gerechtigheid elkander ontmoeten in het kruispunt van het middelste van de drie kruisen.

Want, is het niet zo, dat Gods oneindige barmhartigheid ten voeten uit aan ons wordt medegedeeld in het johannesevangelie wanneer Hij zegt:

"Want also lief heeft God de wereld gehad dat Hij Zijnen eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe."?

Maar, wanneer wij dan nagaan, waaruit die barmhartigheid van de Here God in de zending van Zijn geliefde Zoon bestaat, dan zien wij, dat deze de geduchtste rechtsuitoefening in zich bevat, die maar denkbaar is.

De toorn van God tegen de zonde is zó groot, dat Hij ze niet onbestraft liet blijven maar ze gestraft heeft aan Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, met de bittere smadelijke dood aan het kruishout..

Volkomen barmhartigheid en volkomen gerechtigheid. Wij zijn verlost, maar het heeft Zijn dood gekost.

Met eerbiedige schreden betreden wij in gedachten de kruisheuvel Golgotha, die nabij Jeruzalem is gelegen. Deze, anders zo stille heuvel is thans vol drukte en vol van rumoer, want het is er een bonte mengeling van mensen: soldaten, rabbi's, burgers, waaronder ook vrouwen, krioelen op deze plaats door elkaar.

En, bóven al dit beweeglijke gedoe en dit rumoer, verheffen zich drie kruisen. Aan élk van de kruisen is een menselijk lichaam gehangen, vastgeslagen aan het hout met spijkers door de handen en de voeten.

Dit soort van terechtstellingen zijn een vreselijk en wreed schouwspel. Bij de Joden bestond deze straf niet, maar bij de Romeinen werden er grote misdadigers mee gestraft. Doordat de Heer gekruisigd werd, werd Hij met grote misdadigers gelijk gesteld, zoals eeuwen tevoren de profetie reeds had verkondigd dat Hij **"met de misdadigers gerekend zou worden."**

De Heer hangt aan het middelste kruis, terwijl aan weerszijden van Hem een moordenaar gekruisigd is. De zonnestrallen zijn schuil gegaan achter een toenemend wolkendek en het

wordt steeds donkerder en somberder. Deze aanblik maakt koud en huiverig en het lijkt wel alsof ook de hemel geen welbehagen heeft in hetgeen hier plaats vindt.

De Rabbi van Nazareth, Die ruim drie jaren het land doortrok, genezende en goeddoende, is thans wreed aan het kruis genageld.

Door de ophitsing van de Overpriesters en de Schriftgeleerden hebben de Joden van de Romeinse Stadhouders Pilatus geëist dat Hij aan het kruis genageld zou worden, en, in een eendrachtige samenwerking hebben Joden en heidenen Hem naar de kruisheuvel gebracht.

Vóór Hij echter daarheen werd gebracht, hadden zij Hem gezeseld zodat door de wonden en de striemen Zijn rug met bloed bevlekt was. Over Zijn gelaat liepen straaltjes van bloed die werden veroorzaakt door de puntige dorens van de doornenkroon die de Romeinse soldaten Hem, bij wijze van spot, op het hoofd hadden gedrukt. Tot slot hadden zij Hem met spijkers door de handen en de voeten aan de kruispaal genageld.

Wát een lichamenlijk leed, wát een smarten en een folteringen!!, toegebracht aan Hem, bij Wiens geboorte de hemelse heerlegers boven de velden van Efrata in een verheerlijkend loflied aan de Here God waren uitgebarsten en waar één der engelen aan de verbaasde herders die daar de nachtwacht hielden over de kudde, zo hoopvol had gezegd: "**Ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal....**"

Staande bij dat kruis, vragen wij ons af: ""Heer, moest nu zó Uw weg zijn?"" En, wij zijn er van overtuigd dat er géén ándere weg was omdat de bede: "**Vader, indien het mogelijk zij, laat deze drinkbeker aan Mij voorbij gaan, doch niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede**", zeer zeker was verhoord.

De gerechtigheid van de Here God eiste vanwege Gods barmhartigheid, dat deze lijdenskelk tot de laatste druppel zou worden leeg gedronken. O, het is voor ons van groot nut als wij naar Golgotha gaan om te zien en te horen wat daar heeft plaats gevonden, en, om te proberen te verstaan wát er tot onze redding en verzoening met de Here God, nodig was. Gods gerechtigheid en barmhartigheid, Zijn heiligheid en Zijn liefde, worden daar gelijktijdig tentoongesteld.

Maar, was er dan géén andere weg mogelijk om de mens met de Here God te verzoenen?

Bijvoorbeeld door het verrichten van de een of andere goede daad; het oprichten van een vereniging tot behartiging van de belangen van de lijdende mensheid, indien mogelijk internationaal; of het stichten van een bond tot het bevorderen van meer gemeenschapszin onder de verschillende volkeren en rassen, of,--óók een hedendaagse dringende vraag onder de mensen---,algehele (internationale) opheffing van alle militaire verrichtingen en instellingen, of.....iets dergelijks.?

Neen, zulks zou éven ontoereikend zijn als de zelfgemaakte schorten van vijgeboom bladeren die Adam voor zich en voor Eva maakte toen zij gezondigd hadden en ontdekten dat zij naakt waren. Want, toen de Here God riep: "**Adam waar zijt gij**", toen moest hij bevend uit zijn schuilplaats komen, en, ondanks zijn zelfgemaakte schaamkleedje moest hij verlegen antwoorden: "**Ik hoorde Uw stem in de Hof, en ik vreesde, want ik ben naakt; en daarom verborg ik mij.**"

Wat de mens zélf voor de bedekking van zijn zonden aanwendde, kon hem voor de Here God niet rechtvaardigen. Nú trekt de Here God de mens Zélf een kleed aan. Dat kleed was gemaakt van een dierehuid en om dit kleed te verkrijgen moest het dier gedood worden; het bloed moest gestort worden wilde de mens bekleed worden om voor de Here God te verschijnen.

Dus, niet het verrichten van de een of andere goede daad van een mens of van mensen, maar het bloed van een offer kon alleen voldoen aan de eisende gerechtigheid Gods vanwege de zonden der mensen.

Maar, heeft de uitgebreide offerdienst van Israël aan deze eis van de Here God dan niet ten volle voldaan of beantwoord?

Had God Zelf dan deze dienst niet aan Zijn volk gegeven, en heeft Hij de offers tot reiniging der zonden dan niet aangenomen?

Zeer zeker heeft de Here God zélf deze dienst ingesteld en aan Mozes opgedragen, en werden daardoor de zonden en overtredingen verzoend.

De apostel Paulus schrijft in **Romeinen 3:25** over deze offerdienst onder het Oude Verbond en zegt daar, dat toen de vergeving van zonden geschiedde onder de verdraagzaamheid Gods.

De Here God, Die in Zijn heiligheid met de zonden der mensen geen gemeenschap kan hebben en als vanzelf ook niet met de mensen, is tóch met het volk van Israël in een verbond getreden. In het Oude Verbond wilde de Here God toch met de mens in verbinding staan, en, om dat nu te kunnen gaf Hij de uitgebreide offerdienst opdat er een voortdurende vergeving en verzoening tussen God en de mens plaats had.

Apostel Paulus zegt dat de vergeving tóen plaats had onder de verdraagzaamheid Gods. Wij verstaan hieruit dat de Here God Zijn volk tijdens de duur van de Wet, heeft verdragen; Hij heeft tijdelijk genoeg genomen met het bloed van een bok of van een stier; doch ook dít offer was ontoereikend.

De Here God aanvaardde de offeranden van het dier met het uitzicht op het volmaakte Offerlam dat in de volheid des tijds zou komen, en dan ook alle tijdelijke vergeven zonden onder Israël door Zijn bloed zou reinigen.

Deze "Raad" Gods lag reeds in de offerdienst van Israël opgesloten, want, ondanks het feit dat er vele offeranden dagelijks het gehele jaar door, geofferd werden, moest toch éénmaal per jaar de Grote Verzoendag worden gehouden. **Leviticus 16.**

Dán had er een algehele verzoening en heiliging plaats en het was een dag van algemene rust en verootmoediging. Wie onder Israël deze dag niet als zodanig hield, diens ziel zou uitgeroeid worden.!!

Uit deze offerdienst van Israël leren wij ten eerste, dat God in plaats van een schuldig mens, genoeg nam met het offer van een onschuldige plaatsvervanger, en, ten tweede, dat Hij het bloed, de dood, van het offer eist.

Maar, tenslotte wordt ons in de Heilige Schrift duidelijk gemaakt dat het bloed van het dier aan de Here God geen voldoening kan geven voor de zonden der mensen. De mens, die naar Gods beeld geschapen is, kan en kon in de genoegdoening voor de Here God, niet door enig dier vervangen worden.

DE MENS had gezondigd; alléén het bloed DES MENSEN kon genoegdoening geven. Dit lezen wij zeer duidelijk in **Hebreeën 10: 4-7**: "**Want het is onmogelijk dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme. Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid. Brandofferen en offer voor de zonde hebben U niet behaagd. Toen sprak Ik: Zie, Ik kom--(in het begin des Boeks is van Mij geschreven, om Uw wil te doen, o, God!!!**"

Met deze woorden uit **Psalm 40:7-9**, die in de Hebreeënbrief door de apostel worden aangehaald, voert de Heer Jezus Zichzelf hier sprekende in.

Hij zegt, dat reeds in het begin des Boeks van Hem geschreven staat. Ja, op de eerste bladzijden van de Bijbel kunnen wij reeds van Hem lezen. Dat was bij de aanvang van de geschiedenis van de mensheid, ná de zondeval van het eerste mensenpaar; want toen sprak de Here God tot de slang, de verleider der mensen: "**Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen.**"

Bij de val van de mensheid werd door de Here God meteen een belofte gegeven, de Paradijsbelofte, en in deze oerbelofte lag de volle raad Gods reeds opgesloten. Het beloofde vrouwenzaad zal de kop van de slang vermorzelen, maar, daaraan voorafgaande zou de slang de verzenen--(lichaam)- van de Beloofde vermorzelen (de dood).

Om de raad Gods in vervulling te doen gaan gaf de Here Jezus Zich volkomen om deze ten uitvoer te brengen; dat hield in, dat Hij Zichzelf als een schuldoffer zou stellen voor het gehele gevallen menselijk geslacht.

Dit betekende voor Hem een weg van diepe vernedering, verachting en smaad en hoon en lijden om tenslotte een schandelijke vloekdood aan het kruis te sterven.

Het betekende, dat Hij de straf der zonde moest ondergaan, die de mens verdiend had. Vervuld met de liefde én het medelijden Gods met het erbarmelijke lot der mensen, geeft Hij Zich over in de handen der zondaren om Zich te laten kruisigen.

Er was géén ándere weg dan alléén déze weg, de weg van Gods gerechtigheid; en, Gods gerechtigheid kent wél barmhartigheid maar géén schipperen of door de vingers zien.!

Wij zijn verlost, maar het heeft Zijn dood gekost. En, deze dood was zeer smartelijk vanwege het lijden van Zijn lichaam. Maar toch, het zwaarste dat de Heer geleden heeft bestond niet uit het lijden van het lichaam, maar véél méér uit het zielelijden.

Menige martelaar heeft voor de zaak des Heren óók zwaar lichamelijk moeten lijden; en, zij hebben dit dan met hun Heer en Heiland gemeen. Maar het ontzaglijke zielelijden dat onze Heer als Schuldoffer aan het kruis heeft moeten doorleven en doorworstelen, dát heeft géén sterveling óóit geleden.

Daarvoor zou ook géén mens, ja, óók geen engel in staat zijn geweest.!, want nóch engel, nóch mens, zou de smart hebben kunnen doorleven die door Christus aan het vloekhout werd geleden.

Wie van de geschapen wezens zou kunnen bestaan bij een verlaten worden van en door de Here God, Zijn Schepper en Onderhouder?.

Bij een totaal verbreken van de zijde van de Here God van alle banden die Hem met Zijn schepsel verbinden?

En, déze toestand heeft de Zone Gods aan het kruishout moeten doorleven. Met dit ontzaglijke lijden in het vooruitzicht, worstelde Hij in de donkere hof met Zijn Vader, en, deze strijd was zó zwaar, dat Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloed die op de aarde vielen.

Hangende aan het kruis, waar zich nu al de smarten van de lichaamspijnen deden gevoelen, weigerde Hij om de verdovende drank tot Zich te nemen die men gewoonlijk aan kruiselingen te drinken gaf. Als een rein offer, óók in het volle bewustzijn, zou Hij Zichzelve geven.

En, in dit volle bewustzijn werd de gehele macht en zwaarte van de zonden van het schuldige mensengeslacht op Zijn ziel geladen. De gehele zondelast, waaronder de grootste en vuilste zonden die door alle eeuwen heen, de reeds verstreken eeuwen of de nog toekomstige, door de mensheid was en wordt begaan, werd zónder énjige verzachting, op Hem gelegd.

Vanwege deze schuld der zonde werd Hij nu voor de Here God het voorwerp van de diepste afschuw. De Here God, Die Heilig is, en daarom de zonden tot in het diepste van Zijn Wezen verafschuwt, móest deze zondige mens verlaten en élke band met hem verbreken.!

"En het was omtrent de zesde ure, en daar werd duisternis over de gehele aarde, tot de negende ure toe."

Had nu óók de zon haar glans voor Hem teruggetrokken?

Donker, zeer donker was het in de ziel van Hem, Die alle schuld op Zich genomen had; Hij, Die altijd leefde in innige gemeenschap met de Vader en Die ook in Zijn vleeswording altijd met de Vader verkeerde en wist dat wanneer Hij tot de Vader bad, dat Deze Hem áltijd hoorde.

Hij, Die meerdere malen de nacht overbleef op de berg om met de Vader in gemeenschap te zijn; Hij moest nu deze gemeenschap geheel missen.!

Nú was Hij het voorwerp van de toorn van God; nu was Hij het voor Wie God Zijn aangezicht verborg!.

Wie van ons zal de smart en de verlatenheid van de ziel van de Heer kunnen bevatten, toen Hij daar aan dat hout hing?

Vanuit het diepste van Zijn gepijnigde ziel roept Hij, temidden van de smart: **"Mijn God, Mijn God, wáárom hebt Gij Mij verlaten?"**

Nu wordt het weer stil; de laatste krachten van het uitgeputte lichaam verdwijnen en de dood nadert. Nú wéét Hij, dat de strijd gestreden is, dat het offer voor de mens is gebracht en dán klinkt vanaf het kruishout met grote stem: **"Het is volbracht"**.

De losprijs is betaald. **"En opgewekt om onze rechtvaardigmaking" Romeinen 4:25b.**

Opstanding, een heerlijke boodschap na al de angst, na al de ontzetting, de smart en het lijden.

Opstanding van onze Here Jezus Christus. Verrijzenis uit de dood.

De Heer is wáárlíjk opgestaan. Het was deze blijde boodschap die onder Zijn discipelen van mond tot mond ging en waaraan zij, ondanks de vele dingen die de Heer hun had verteld, nog twijfelden, maar uiteindelijk tóch geloofden.

Na wat zij de laatste dagen hadden doorgemaakt, was dit een boodschap, die meer dan weldadig aandeed, want het was voor hen alsof de zware wolk van droefheid en vertwijfeling vaneen scheurde en de zon haar verwarmende stralen weder op de aarde wierp en alle dingen een blijde glans gaf.

Christus was gestorven en Hij had het loon der zonde ontvangen. Nu was Hij opgestaan uit de dood.

In zijn Pinksterrede spreekt apostel Petrus tot het volk over de opstanding des Heren, en zegt: **"Welke God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden"**. Handelingen 2:24.

De dood was Hij ingegaan vanwege de zonden der mensen; de rekening der zonde was betaald, maar Zélf, als de Heilige, stond Hij op uit de dood. Hij had, door Zijn verzoeningsdood, de duivel verslagen.

De duivel had, door zijn overwinning op de mens, de macht verkregen over de dood en het dodenrijk.

Christus versloeg de duivel en bracht hem de nederlaag toe en trad in zijn domein (het dodenrijk) en ontnam hem de macht daarover. De opstanding des Heren geeft ons daarvan het bewijs en de verzekering van deze macht van de Heer.

Trouwens, de Heer zegt het Zélf in het visioen aan apostel Johannes op het eiland Patmos. Apostel Johannes ziet de Heer in Zijn heerlijkheid en Deze zegt tot hem: **"Ik ben het, Die leef en zie, Ik ben dood geweest, en Ik heb de sleutelen van het dodenrijk en van de dood."**

Door Zijn opstanding is Hij voor ons de Eersteling uit de doden geworden, de Vorst des Levens; want, als Hij is opgestaan gaat Hij tot de Zijnen en geeft hun de verzekering dat het verlossingswerk is geschiedt.

Hij deelt hun dat mede in de groet waarmede Hij tot hen komt: **"Vrede zij ulieden!"**, want de vrede met God was door Hem, de Immanuël, aangebracht, Zij moest echter ook aan de mens worden medegedeeld-(uitgereikt)-worden.

Paulus schrijft in **1 Korinthe 15:17**: **"Indien Christus niet is opgewekt, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uwe zonden"**.

Ook de opstanding des Heren behoorde eveneens tot het verlossingswerk, want, al was de Heer bij wijze van spreken, vanuit de dood regelrecht ten hemel gestegen dan had Hij het verzoeningswerk wel voor ons volbracht, maar ons er géén deelgenoot van gemaakt.

Wat Hij vóór ons volbracht had, dat moest Hij óók ín ons tot stand brengen.. Wanneer Hij opstaat uit de dood, dan verbindt Hij Zich opnieuw met de mens door het lichaam-(d.i.het lichaam der mensen)-weer aan te nemen, zij het dan uiteraard in een verheerlijkte staat.

Het was hetzelfde lichaam dat Hij bij de dood had afgelegd, want, als de vrouwen aan het graf komen om aan de geliefde dode de laatste eer te bewijzen, dan vinden zij het lichaam er niet, want het graf was ledig.

De engel zegt tot hen: "**Hij is hier niet, want Hij is opgestaan, ziet de plaats waar de Heer gelegen heeft.**" En inderdaad, het lichaam lag er niet meer; alleen de doeken die Hij gedragen had, lagen er netjes opgerold.

Tot Thomas, die niet "zomaar" aanvaardt, maar absolute zekerheid moet hebben, zegt de Heer: "**Zie, de tekenen der nagelen in Mijn handen en voeten, en leg uw hand in Mijn zijde.**"

Het was dus hetzelfde lichaam, dat de Heer bij Zijn opstanding aannam.!! Dit wordt bevestigd door het woord in **Handelingen 2:31**, waar staat geschreven dat Zijn vlees geen verderving heeft gezien. Het was hetzelfde lichaam dat Hij ontvangen had in de maagd Maria en dat Hij had gedragen tijdens Zijn omwandeling op de aarde.

Tóch was alles echter nu geheel anders geworden. Voorheen verkeerde Hij geheel met Zijn discipelen en was Hij dag en nacht bij hen, at en dronk met hen en reisde met hen van het ene vlek naar het andere.

Nu echter had die voortdurende omgang niet meer plaats want Hij vertoonde Zich slechts van tijd tot tijd aan hen en dan nog dikwijls slechts voor een paar ogenblikken en onverwachts. Ook kwam het veel voor dat Hij met hen het eten gebruikte, en, daarna brak Hij dan het brood, en, op de wijze waarop Hij dat deed, herkenden zij Hem. Echter toen zei Hem dan herkenden, verdween Hij even plotseling als Hij gekomen was. Dit was voor de discipelen en óók voor ons, een groot wonder.

Voor ons, mensen die gebonden zijn aan de wetten van de natuur, is het opstandingslichaam een onbegrijpelijke materie.

In het 15e hoofdstuk van de 1e brief aan de Korinthiërs schrijft de apostel Paulus over de opstanding en het opstandingslichaam. Hij zegt daar in het 15e vers: "**Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt**".

Wanneer de apostel hier spreekt van een "geestelijk" lichaam, dan moeten wij daaruit niet verstaan dat de opstanding dan een geestverschijning zal zijn. Dat is het allerminst.!

In de opstanding zal de mens juist weder mens zijn, dat wil zeggen, de samenvoeging van lichaam, ziel en geest. Waren ziel en geest door de dood van het lichaam gescheiden, in de opstanding zullen deze weder tot een harmonieus geheel worden samengevoegd.

Wij lezen van de Here Jezus, dat Hij bij Zijn heengaan in de dood Zijn Geest beval in de handen des Vaders. Zeker is het, dat Deze, in onafscheidelijke verbintenis met de ziel, het dodenrijk is ingegaan, zie **Hand.2:27,31**, terwijl Zijn lichaam werd neergelegd in het graf. **Matth., 27:59,60.**

In Zijn opstanding herenigde Hij deze tot de volkomen mens. Toen de Here God de mens formeerde werd het lichaam gemaakt uit het stof der aarde, dat wil zeggen, van dezelfde substantie als waarvan de Here God ál het andere had gemaakt. Het leven ontving de mens echter op een geheel andere wijze dan de andere "levende" zielen.

In het scheppingsverhaal wordt het aldus gezegd: **"En de Here God had de mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens, alzo werd de mens tot een levende ziel."**

Het leven, (ziel) dat de mens bezit dat heeft hij ontvangen uit de levensadem van de Here God, de Eeuwig levende, en dáarom is de ziel van de mens onvergankelijk. Zó had de Here God de mens gemaakt: lichaam én ziel!! In de opstanding zal de mens daaruit eveneens bestaan, maar **DAN IN DE VERHEERLIJHKTE STAAT!**

Het is er de Heer vooral om te doen dat wij weten dat het opstandingslichaam géén geestverschijning is, want toen de Heer bij één van Zijn verschijningen plotseling in het midden van Zijn discipelen kwam, **"waren zij zeer verschrikt en bevreesd EN MEENDEN DAT ZIJ EEN GEEST ZAGEN"**.

De Heer zei tot hen: **"Wat zijt gij ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen in uwe harten? Ziet, Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zélf; tast Mij aan, en ziet: want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet dat Ik heb., En, als Hij dit zei, toonde Hij hun de handen en de voeten."** Lucas 24:36-46.

In **1 Korinthe 15** wordt betreffende het opstandingslichaam gezegd: **"Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt."**

Het opstandingslichaam is een geestelijk lichaam en dat betekent dat het lichaam geheel ten dienste staat van-en onderworpen is aan de geest, want de geest heerst volkomen over het lichaam. Dit lichaam is daardoor niet meer onderworpen aan de gestelde wetten van de natuur-(zwaartekracht e.d.)- want waar de geest wil zijn daar zal het lichaam zijn.

In de opstanding is het lichaam volkomen eenswillend met de geest want zij vormen een harmonieus geheel. Zó verstaan en begrijpen wij een geestelijk lichaam.!

Hoe geheel, anders is het echter met ons vernedert lichaam, het lichaam van de zonde en de dood. Daar voeren de geest en het lichaam een steeds voortdurende strijd. De apostel Paulus schildert ons deze zo aangrijpend in **Romeinen 7: 15-25**. want hij zegt daar onder andere: **"Ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens, maar ik zie een andere wet in mijn leden ,welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds en mij gevangen neemt onder de wet der zonde die in mijn leden is.,"** En dan eindigt hij zijn betoog met de uitroep: **"Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?"**

Op, deze smartekreet mag deze wederomgeboren mens het blijde geruststellende antwoord geven: **"Ik dank Mijn God door Jezus Christus,....enz."**

Ja, door Jezus Christus, onze Here.!!, want in Zijn opstanding heeft de Heer Zich niet van de mens, het voorwerp Zijner liefde en ontferming, gescheiden. Hij had door Zijn dood voor de

mens de verzoening aangebracht, door Zijn opstanding zou de mens aandeel krijgen aan Zijn leven.

De vrede die Hij heeft verworven die deelt Hij hun mede in Zijn vredegroet. Hij blaast op hen en zegt: **"Ontvang de Heilige Geest"**

Hij zegt: **"Wiens zonden gij vergeeft, die zijn ze vergeven."** En weer een ander keer: **"Gaat henen en onderwijst alle de volkeren, dezelve dopende in de Naam des Vaders en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhoudende alles wat Ik u geboden heb."**

En, éven vóór Zijn hemelvaart belooft Hij: **"Gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal."**

Zó wil Hij ons rechtvaardig maken opdat wij voor de Here God zullen kunnen bestaan en Hij ál zijn beloften aan ons kan vervullen. Want Jezus Christus is gestorven om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.